

Rok 1915.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część LXIX. — Wydana i rozestana dnia 3. czerwca 1915.

Treść: (M 148.—150.) 148. Obwieszczenie, dotyczące koncesjonowania dwu przedłużeń linii wąskotorowych poruszanych siłą elektryczną kolejek na obszarze miasta Uścia nad Łabą i jego okolicy z Krasnego Brzezna do Nestomic i od granicy gmin Uścia i Predlic do Tirmic. — 149. Rozporządzenie o listach zarządców ugodowych, którzy nie są adwokatami lub notaryuszami i o listach badaczy gospodarki w postępowaniu konkursowym i ugodowym. — 150. Rozporządzenie o ograniczeniu używania zapasów owczej wełny i obrotu nimi.

148.

Obwieszczenie Ministerstwa kolei żelaznych z dnia 22. maja 1915,

dotyczące koncesjonowania dwu przedłużeń linii wąskotorowych poruszanych siłą elektryczną kolejek na obszarze miasta Uścia nad Łabą i jego okolicy z Krasnego Brzezna do Nestomic i od granicy gmin Uścia i Predlic do Tirmic.

C. k. Ministerstwo kolei żelaznych udzieliło na zasadzie i w myśl postanowień ustawy o kolejach niższego rzędu z dnia 8. sierpnia 1910, Dz. u. p. Nr. 149, w porozumieniu z interesowanymi Ministerstwami gminie miasta Uścia nad Łabą koncesyę na budowę i utrzymywanie w ruchu dwu przedłużeń linii kolejek wąskotorowych, poruszanych siłą elektryczną na obszarze miasta Uścia nad Łabą i jego okolicy, a mianowicie od ich dotychczasowego końcowego punktu w Uściu Krasne Brzezno do Nestomic i od jej końcowego punktu na granicy gmin Uście i Predlice do Tirmic, a to pod następującymi bliższymi warunkami i zastrzeżeniami:

§ 1.

Koncesjonaryuszka korzysta co do koncesjonowanych linii kolejowych z ulg skarbowych, określonych w artykułach VI. do XII. i XXII. ustęp 3., ustawy z dnia 8. sierpnia 1910, Dz. u. p. Nr. 149.

§ 2.

Koncesjonaryuszka jest obowiązana skończyć budowę oznaczonych na wstępie linii kolejowych najpóźniej w przeciągu półtora roku, licząc od dnia dzisiejszego, oddać gotowe linie na użytek publiczny i utrzymywać w ruchu bez przerwy przez cały okres koncesyjny, upływający z dniem 6. kwietnia 1989.

Jako rękojmię dotrzymania powyższego terminu budowy, ma koncesjonaryuszka na żądanie c. k. Rządu złożyć stosowną kaucyę w papierach wartościowych, w których wolno lokować pieniądze pupilarne.

W razie niedotrzymania powyższego zobowiązania kaucya ta uznana być może za przepadłą.

§ 3.

Celem wybudowania koncesjonowanych linii kolejowej nadaje się koncesjonaryuszce prawo

wywłaszczenia podług obowiązujących w tej mierze przepisów ustawowych.

Takież samo prawo nadane będzie koncesyonaryuszce także do wybudowania kolei dojazdowych, gdyby Rząd ze względu na dobro publiczne uznał potrzebę wybudowania takich kolei.

§ 4.

Koncesyonaryuszka obowiązana jest mieć pieczę o zaopatrzenie swoich zatrudnionych przy ruchu koncesyonowanych kolei funkcyonaryuszów i na wypadek niezdolności do pracy i na starość oraz o zaopatrzenie ich rodzin i w tym celu przystąpić do kasy pensyjnej związku austriackich kolei lokalnych i kolejek, jeśliby dla koncesyonowanego przedsiębiorstwa kolejowego nie była utworzona własna kasa pensyjna, zapewniająca członkom przynajmniej takie same korzyści i nakładająca na koncesyonaryuszkę przynajmniej takie same zobowiązania, jak kasa rzeczowego związku.

Zaopatrzenie to należy co do funkcyonaryuszów, zatrudnionych przy ruchu koncesyonowanych linii kolejowych, przeprowadzić w ten sposób, że koncesyonaryuszka ma zgłaszać w kasie pensyjnej Związku austriackich kolei lokalnych i kolejek, lub we własnej kasie pensyjnej stałych funkcyonaryuszów z dniem nadania im stałej posady, z innych zaś przynajmniej tych, którzy pełnią służbę jako kierownicy wozów, konduktorzy, strażnicy lub posługacze stacyjni, przy odpowiednim ich zatrudnieniu najpóźniej po ukończeniu trzech lat służby.

Statut kasy pensyjnej, gdyby ona miała być założona, jak też i każda jego zmiana, podlega zatwierdzeniu c. k. Rządu.

§ 5.

Przy budowie kolei koncesyonowanych i ruchu na nich stosować się powinna koncesyonaryuszka do osnowy niniejszego dokumentu koncesyjnego i do technicznych warunków koncesyjnych, ustanowionych przez Ministerstwo kolei żelaznych, jakoteż do istniejących w tej mierze ustaw i rozporządzeń, mianowicie do ustawy o koncesjach na koleje żelazne z dnia 14. września 1854, Dz. u. p. Nr. 238, i regulaminu ruchu na kolejach żelaznych z dnia 16. listopada 1851, Dz. u. p. Nr. 1 z roku 1852, o ile takowe w myśl postanowień rozdziału B ustawy z dnia 8. sierpnia 1910, Dz. u. p. Nr. 149, znajdują zastosowanie do kolejek, tudzież do ustaw i rozporządzeń, któreby w przyszłości zostały wydane, nakoniec do zarządzeń c. k. Ministerstwa kolei żelaznych i innych powołanych władz.

§ 6.

Zresztą mają do wymienionych na wstępie przedłużeń linii znaleźć odpowiednie zastosowanie postanowienia §§ 4., 6. do włącznie 10., 12., 13., 16. i 17. obwieszczenia z dnia 7. kwietnia 1899, Dz. u. p. Nr. 73, i § 6. obwieszczenia z dnia 10. października 1912, Dz. u. p. Nr. 201.

Forster wlr.

149.

Rozporządzenie Ministra sprawiedliwości w porozumieniu z interesowanymi Ministrami z dnia 29. maja 1915

o listach zarządców ugodowych, którzy nie są adwokatami lub notaryuszami i o listach badaczy gospodarki w postępowaniu konkursowem i ugodowem.

Na zasadzie § 146., ustęp 3., ordynacyi konkursowej oraz §§ 30., ustęp 3., i 31., ustęp 3., ordynacyi ugodowej (rozporządzenie cesarskie z dnia 10. grudnia 1914, Dz. u. p. Nr. 337), rozporządza się:

I. Lista zarządców ugodowych.

§ 1.

Do użytku przy wyborze zarządców ugodowych, niebędących adwokatami lub notaryuszami założą sądy ugodowe listę osób do tego uzdolnionych, w szczególności dla takich grup przedsiębiorstw i gałęzi interesów, w których zastanowienia wypłat nie zdarzają się tylko wyjątkowo.

§ 2.

(1) Do listy wciągnięte być mogą tylko osoby nieposzlakowane, godne zaufania i obznajmione z interesami, które oświadczyły gotowość przyjęcia urzędu zarządcy ugodowego.

(2) Zarządca taki musi być uzdolniony do spełnienia zadań, określonych w § 31., ustęp 1. u. ugod., w szczególności do nadzorowania toku interesów dłużnika a w razie potrzeby do samostannego wkroczenia.

(3) Kobiety nie są wykluczone od przyjęcia do listy.

§ 3.

Listę należy założyć oddzielnie wedle poszczególnych gałęzi interesów i dla najważniejszych miejscowości okręgu sądowego, w których zastanowienia wyplat nie zdarzają się tylko wyjątkowo.

§ 4.

(1) Trybunał pierwszej instancji winien celem założenia listy zażądać propozycji co do:

- a) przedsiębiorstw handlowych i przemysłowych oraz górniczych od izb handlowych i przemysłowych;
- b) gospodarstw rolnych i leśnych od głównych korporacji rolniczych w kraju;
- c) miejskich posiadłości gruntowych od politycznej władzy powiatowej, a jeżeli chodzi o miasto o własnym statucie, od przełożonego gminy (burmistrza);
- d) przedsiębiorstw techników cywilnych od izby inżynierskiej.

(2) W prośbie o przedstawienie propozycji należy dla przedłożenia wyznaczyć termin nieprzekraczający dwu miesięcy i podać, w których głównych grupach przedsiębiorstw i gałęziach interesów i w których miejscowościach zastanowienia wyplat nie zdarzają się tylko wyjątkowo. Jeżeli jest to możliwe należy podać także ilość osób, które mają być zaproponowane dla poszczególnych grup przedsiębiorstw i miejscowości.

§ 5.

(1) Władza uproszona o propozycję winna zarządzić dochodzenia, jakie uzna za stosowne.

(2) Oprócz tego wolno jest korporacyom i związkom, które zastępują interesa pewnych grup przedsiębiorstw albo zawodów lub mają na celu ochronę interesów wierzycieli lub dłużników, podać wnioski u władzy powołanej do przedstawienia propozycji a w razie gdy władza ta przedstawiła już propozycję, bezpośrednio w trybunale pierwszej instancji. W takim razie może trybunał zażądać od władzy powołanej do przedstawienia propozycji wydania o tem opinii.

(3) Propozycje należy uporządkować oddzielnie wedle poszczególnych gałęzi interesów i mają one zawierać podanie imienia i nazwiska, zawodu lub zatrudnienia, miejsca zamieszkania a w razie potrzeby znajomość języków zaproponowanego.

§ 6.

Trybunał pierwszej instancji prześle propozycje, nadeszłe od władz wymienionych w § 4., władzy politycznej krajowej, o ile zaś chodzi o przedsiębiorstwa górnicze, starostwu górniczemu, z prośbą o opinię, w szczególności co do tego, czy zaproponowane osoby są godne zaufania.

§ 7.

(1) Zużytkowując nadeszłe propozycje, opinie i oświadczenia, poweźmie trybunał pierwszej instancji w senacie, złożonym wedle § 36. ust. o org. sąd., wedle swobodnego ocenienia uchwałę względem założenia listy zarządców ugodowych.

(2) Trybunał może przed swem rozstrzygnięciem zażądać od sądów powiatowych wszelkich wyjaśnień, jakie uzna za potrzebne.

(3) Trybunał może przyjąć do listy także osoby niewymienione w propozycjach, za ich zgodą, jeżeli ich uzdolnienie (§ 2.) jest stwierdzone. W razie potrzeby należy zażądać opinii od władz, powołanych do przedstawienia propozycji.

(4) Listę winien trybunał wyłożyć do powszechnego wglądu.

§ 8.

(1) Lista ma być co lat pięć nowo założona.

(2) Należy ją następnie wedle potrzeby o tyle sprostować i uzupełnić, o ile osoby umieszczone na liście odpadły z niej, w szczególności z przyczyny, że okazały się nieodpowiedniami lub z innych powodów mają być wyłączone, albo jeżeli sąd uzna za potrzebne pomnożenie liczby zarządców, wpisanych na listę.

(3) Przy nowem zakładaniu oraz przy nowych wpisach postępować należy tak, jak przy pierwotnem założeniu listy.

§ 9.

(1) Osób poszczególnych nie zawiadamia się o umieszczeniu na liście ani o wyłączeniu.

(2) Orzeczenia sądów, których wciąga się osoby na listę albo wyłącza się je z listy, nie mogą być zaczepione żadnym środkiem prawnym.

§ 10.

(1) Osoby umieszczone na liście mogą odrzucić ustanowienie ich zarządcami ugodowymi

tylko z ważnych powodów, których ocena należy do sądu ugodowego. Jeżeli ustanowiony odmawia bez dostatecznego powodu przyjęcia lub sprawowania urzędu, może go sąd wykreślić z listy.

(2) Umieszczonym na liście osobom zakazuje się używania poza ich urzędowaniem tytułu „zarządcy ugodowego.“ Przekraczających ten zakaz należy skreślić z listy.

§ 11.

Lista zarządców ugodowych nie wiąże sądu przy ustanawianiu zarządców, służy ona tylko jako środek pomocniczy dla ułatwienia wyboru.

II. Lista badaczy gospodarki.

§ 12.

(1) Sądy konkursowe (ugodowe) mogą zakładać i prowadzić listę osób, które jako obznajomione z interesami i godne zaufania, oraz dla swej szczególnej znajomości rzeczy nadają się do powierzenia im badania gospodarki dłużników w myśl § 146., ustęp 2. o. k. i § 31., ustęp 2. u. ugod.

(2.) Postanowienia §§ 1. do 11. stosować należy analogicznie do zakładania, prowadzenia i używania list badaczy gospodarki.

§ 13.

Rozporządzenie to wchodzi w życie z dniem jego ogłoszenia.

Hochenburger wlr.

150.

Rozporządzenie Ministrów handlu, rolnictwa, spraw wewnętrznych i obrony krajowej z dnia 2. czerwca 1915

o ograniczeniu używania zapasów owczej wełny i obrotu nimi.

Na zasadzie rozporządzenia cesarskiego z dnia 10. października 1914, Dz. u. p. Nr. 274, zarządza się, co następuje:

§ 1.

Od chwili wejścia w życie tego rozporządzenia można przerabiać surową lub jedynie praną wełnę owczą (nie wyłączając wełny ze zwierząt zabitych) tylko w celu spełnienia zleceń dostawy dla wojska. Każde inne przerabianie wełny owczej z wyjątkiem użycia na cele przemysłu domowego, które to użycie pozostaje i nadal bez ograniczenia, dopuszczalne jest tylko za zezwoleniem Ministerstwa handlu.

Od tych ograniczeń wyłączone są jednak te zapasy wełny, które w dniu wejścia w życie tego rozporządzenia znajdują się już w przedsiębiorstwach fabrycznych i są niezbędnie potrzebne do utrzymania ruchu w dotychczasowych rozmiarach przez dalszych dni 14.

Postanowienia pierwszego ustępu nie odnoszą się nadto do wełny martwej, garbowniczej, kuśnierskiej i sztucznej jak również do odpadków wełny. Materiały te mogą być i w przyszłości w celach dowolnych użyte bez ograniczenia.

§ 2.

Wełna owcza (nieczyszczona, prana na żywych owcach, prana ręcznie lub fabrycznie, ze zwierząt zabitych, garbarska, martwa, kuśnierska i sztuczna jak również i odpadki wełny) w nieprzerobionym stanie, może być przewożona koleją, okrętami, wozami motorowymi lub zwykłymi (z wyjątkiem obrotu pocztowego) z miejsca przechowania do innego miejsca, leżącego poza miastem lub gminą, tylko za poprzednim doniesieniem do Ministerstwa handlu, na podstawie wydanego przezeń potwierdzenia transportu. Poświadczenia takiego udziela Ministerstwo handlu:

a) we wszystkich wypadkach przesyłki wełny nieczyszczonej, wełny pranej na żywych owcach, pranej ręcznie lub fabrycznie, oraz wełny ze zwierząt zabitych, do publicznych domów składowych lub pralni wełny, leżących wewnątrz granic państwa, oraz do tych przerabiających wełnę fabryk, leżących w królestwach i krajach reprezentowanych w Radzie państwa i w krajach świętej korony węgierskiej, które się wykażą wystawionym przez c. i k. Ministerstwo wojny, c. k. Ministerstwo obrony krajowej lub królewsko-węgierskie Ministerstwo honwedów, certyfikatem odnośnego, otrzymanego już w czasie wniesienia prośby, zlecenia na dostawę wojskową i przeznaczenia wełny owczej do spełnienia tego zlecenia;

b) w celu przesłania wełny martwej, garbarskiej kuśnierskiej i sztucznej jak również odpadków wełny, przyczem nie jest wymagane wykazanie się certyfikatem wymienionych w punkcie a) ministerstw;

c) według uznania Ministerstwa handlu w innych, godnych uwzględnienia wypadkach.

Doniesienie i poświadczenie, przepisane w pierwszym ustępie tego paragrafu, nie jest potrzebne do przewożenia wełny owczej wozami zwykłymi lub motorowymi z miejsca strzyży do własnych, tutejszokrajowych składów producenta.

§ 3.

Za działania wbrew przepisom tego rozporządzenia będą karali władze polityczne pierwszej

instancji grzywnami do 5000 K, lub aresztem do 6 miesięcy, o ile działania te nie podpadają pod surowszy przepis karny.

§ 4.

Rozporządzenie to wchodzi w moc obowiązującą z dniem jego ogłoszenia.

Georgi wlr.
Schuster wlr.

Heinold wlr.
Zenker wlr.

